

SAHİPSİZ FOTOĞRAF TEFRİKASI: DÖRDÜNCÜ HİKÂYE GÖLGEM PENCEREDE KALDI

Numan Keser

■ Salonun penceresinin önünde bir sandalyeye oturmuş dışarıya bakıyor. Yüzünde mahcup bir ifade... Zamanı elinden yere düşürmüş gibi en silinmez hatıranın izlerini silmiş gibi mahcup. Kim bilir kaç defa yıkandı, kaç su dökündü baştan aşağı temize çıkmak için. “*Sen pakların pakısın.*” diye fısıldayan o sesi unuttu nicedir. Hatırlasaydı başka türlü bakardı gözleri. Hatırlasaydı bir umut olurdu belki. Yüzündeki mağrur çizgiler silinmeden evvel ağır gelirdi ötekinden medet ummak. Hayatı hizaya sokmak için merhamet dilenen biri değildi eskiden. Oysa şimdi pencerenin önünde alenen medet ummakta. Bugünün aynasında bir medet defterine dönen alnı sayfa sayfa kendi çaresizliğini yazarken mağrurluğunu unutan çehresi, bir mum yakar gibi maziye hatırlamakta.

“Nasıl arındın sen, nasıl temize çıkardın adını bunca belanın lekesinden?” diyerek inleyen dört duvar... Aralanan pencereden içeriye girmekte kararsız rüzgâr... Kapandı açıldı, kapandı açıldı, bir kapanıp bir açıldı kapı üstüne kapı. Ürpermedi hiç bunca cam aralığında Ferda. “Nasıl başardın paklanmayı sen?” Aklı şimdi hiç olmayacaklarda... Uzun zamandır hafızasındaki her şey puslu bir manzara... Her şeyi bir bir sildi, üstünü kadife örtülerle örtüp kilit vurdu aklının kapısına. Bir tek yüreğindeki eskimedi. Bir tek yüreğindeki unutmayı beceremedi. Mavi ahşaplı o kahvenin önündeki çiçeklere nasıl da iç geçirmişti. Eteklerinden dökülen çiçekleri sahiden hiç kimse görmedi mi? O vakitler yüzündeki huzur sanki hiç gitmeyecekmiş gibiydi. O bahtiyar günlerin ardından içine düştüğü derin kuyular bir daha azat etmedi onu. Hoş, azat edilse bile yolunu bir daha düşürmezdi oralara. “Nasıl oturdun sen o masada? Benim izimin tozu bunca silindi mi sahiden senin alnında?” Durdu, nefesini tıkadı zihninden geçenler. Pencerenin kıyısında, sırtında zaman ipliğinden ince bir hırka...

Taşbaşı Kilisesi'nden aşağı inmişti ikisi. Aklının ipleri elindeydi o zamanlar hâlâ. Ne vuslat bilirlerdi ne hasret, öyle toy ikisi de acıya. Kilisenin avlusundan, denize bakan sarı turuncu manzaranın içinde bir fotoğrafları olsun istemişti o an Ferda. Öteki ne düşündü ne geçirdi aklının perdesinden muamma. Vakit eskidi, renkler eskidi, sesler eskidi. Sular durmaksızın akar-ken ömür yatağında Ferda da eskidi. Yitirdiklerinin ardından el salladıktan sonra yolunu bir daha düşürmedi oralara. Aklını bir sabah ayazında son seferine uğurladıktan sonra... Aklının yerine yüreğini koyduktan sonra... Kilisenin avlusundan, denize bakan sarı turuncu manzaranın içinde bir fotoğrafları olsun istemişti o an Ferda. Fotoğrafta Ferda'nın yanında duran gölge, o avluda üç mevsim eskitti Ferda'dan sonra. Haberini ötekinden aldı Ferda. Ötekinden, hep ötekiler vardı aralarında. Öteler yetmezmiş gibi bir de ötekilere tahammülü öğrendi onun zoruyla. Buna da amenna. "Kilise yerinde mi, sarı sıcak kedi oralarda mı, yanında mı hâlâ?" Ya o "Ave Maria..." "Be adam, sendeki de ne yürekmiş ama. Hayalime düşürdükçe düşkünlüğe düştüğüm bunca düşü, düşünmeden düşmeden yaşadın ya... Sendeki yürek ne yürekmiş ama."

Ferda adını sayıkladığı o sokaklara uğramamak için yolunu değiştirerek yürüdü yıllarca. Bile isteye uzattı yollarını. Düşten gerçeğe uzananlar yüreğine dolandı anca. Suat yaşadı, yaşadı Ferda'dan sonra. Bile isteye, korkmadan, saklamadan ve saklanmadan yaşadı. Ferda durup durup sordu aynı soruları defalarca. Yeminini bozmadı hiç. Konuşmadı. Tarifi kayıptı artık ikametinin. Bir evin içinde kaybolmanın, aklının içinde kaybolmanın dahası kaybolmanın içinde kaybolmanın o eşsiz tadını aldıktan sonra iflah olmadı bir daha. İçine bir rahatlık, çözmesi zor bir huzur da yerleşiyordu üstelik. Çünkü çok iyi biliyordu ki bir dahası olmayacaktı hiçbir şeyin. Hiçliğin tekrarı mümkündü bir zamanlar Ferda'da. Fakat bitti. "Yasımın kırmızı kelebeği..." diye titredi dudağı pencerenin aynasında. Bitti.

Yine hatırladı, yine yüreğinde birkaç hatıra ayaklandı isyanla. Koru vardı. Adını bilmedikleri onlarca ağaç... Cahilliklerine dudak büken, uçurtma kuyruğuna asılı bir aklı vardı ikisinin de o zaman. Esef etmezdi ler bilemeyişlerine. Bütün esefleri Ferda yüklendi pencerenin gölgesinde.

O zaman da aynıydı. Şimdinin aynasına yansıyacıklardan bihaber olsa da o zaman da aynıydı Ferda. Ferda, hep aynı Ferda. Belki de hatırlamayışına son sitemidir bu yansıma. Sitem aynada, suda ve camdaki yansımada... Surete düşen sitemle yaşamak kolaydı Ferda'da. Asıl kalbe düşen o sitemin ağrısını kaldırır mı içi orası muamma. Suat'ta hiç telaş yok yine, değil mi Ferda? Olmadı, hiç olmadı. Eski Ferda "Olmasın da." deyip kıyamazdı ona. Şimdi diyememelerin en sessiz manası en muhtelif durağında duruyor Ferda. Sessizliğini hayra yormak mümkün değil. Sessizliğini kabulden saymak mümkün değil. Onun inkârı da kendine ikrarı da. Suat'ı Suat'tan ötede, ötekinde, ötenin de ötesinde durup bekler mi hâlâ? Muamma. "Yasımın kırmızı kelebeği..." O son gece, balkonda, masalarında eksik bir parça vardı. Suat'ta ne beste ne makam... İsrarla aynı notadan şarkıya eşliğinde bile Ferda cızırtılı bir huzur bulmadı mı? Battaniye ile indi yine Suat taştan avluya. Sırtında battaniye değil de gece vardı âdeti. Karanlığına karanlık, siyahına daha da siyah... Durdu düşündü mü hiç? Bunca eziyet kalbin kâbesini yıkar dedi mi? Demedi, dememiştir, boşuna aklını zorlama Ferda. Hoş, Ferda'nın içindeki bütün putları devirdikten sonra dese ne fayda? Bu son yorgunluğu kalemin Suat'a. Daha da ilişmez Ferda'nın kâğıdı Suat'ın gözlerine, adının içindeki harflerden başka. "Yasımın kırmızı kelebeği... Yaslarımın en kızılına veda..."

Ağır ağır ilerledi Ferda'da unutmak. Önce kahvesindeki şekeri unuttu. Kendini bildi bileli sade kahve içemeyen Ferda şekersiz, acı bir su içmeye alışmıştı. Kahveyi bol şekerli içtiğini unutacak kadar, unuttuğu şeyi fark etmeyecek kadar dalgındı aklı. Vaziyette bir terslik sezmedi uzun zaman. Kahveyi nasıl içtiğini unuttuğu için bu acı suyu itiraz etmeden yudumladı uzun zaman.

Bir salı sabahı mutfağa geldi ve ocağın başında durdu. Saçlarını omzunun arkasına yasladı. Ellerini havada birleştirerek birkaç esneme hareketiyle gevşemeye çalıştı. Acaba Suat daireye gitmiş midir? Bugün bir de mesaiye kalacaktı. Vakit de geçmez şimdi. Homurdanıp duruyordur Suat, diye düşündü. Güldü. Ardından zaman zaman her insanın kendine sorabileceği basit bir soru yöneltti kendine:

-Ben mutfağa neden gelmiştim?

Hatırladı kahve yapacağını. Güldü kendisi de hâline. Elini dolaba uzattı. Tereddütlü bir uzanıştı bu. Zira havada asılı kaldı eli birkaç saniye. Kulaklarında bir uğultu hissetti. Sonra derin bir sessizlik. Kahve... Kahve... Ne lazımdı kahve için öncelikle? Gözlerini yumdu.

-Saçmalama, kendine gel. Alt tarafı bir fincan kahve yapacaksın.

Kaç dakika orada kaldı, kaç dakika ocağın başında kahveyi nasıl yapacağını düşündü sorsalar kendi de vakit tayin edemezdi bu korkunç zamana. Defalarca yokladı aklını, defalarca denedi. Fakat bir türlü kahveyi nasıl pişireceğini hatırlayamadı Ferda. Önceleri dalgınlığa, yorgunluğa, üzüntüye bağladığı ufak ufak unutmalar onun için önemsizdi. Telaşa mahal vermemişti hiç şimdiye kadar. Fakat o an unutmak dedikleri şey karşısında bir canavar kesilmiş gözüne gözüne bakıyordu Ferda'nın. Ömründe bu kadar korkmuş muydu Ferda? Dizlerinin bağı çözüldü, ocağın önüne yığıldı sırtını fırının kapağına yaslayarak. Aklının bir tarafı hâlâ kahvede... Diğer tarafı o korkunç canavarla mücadelede... Kocaman bir ses bıraktı mutfağın ortasına ağlayarak. Defalarca davrandı, defalarca zorladı aklının çekmecelerini. Fakat sonuç hep hüsrana. Kahve nasıl yapılırdı? Kahveyi nasıl pişirirdi insan? Tek bir cevap tek bir işaret bulamadı. Gerçek manada unutmak Ferda'da o günden sonra başladı. Ağır ağır ilerledi o güne dek. Ayak seslerini gizledi hep, makul sebeplerle kendini sakladı ve nihayetinde bir salı sabahı Ferda'yı mutfakta yapayalnız bırakıp aklının iplerini elinden aldı.

Ağır ağır koptu hayattan. Önce çalan telefonlara sonra kapı ziline sağır oldu. Arada bir hâl hatır sormaya gelenlerin de ayakları hepten kesilmişti. "Ferda delirmiş." demişti herkes. "Ferda delirmiş!" Oysa delirmek denmezdi buna. Ferda "Her şeyi unutmayı seçmiş." diyen hiç kimse de olmayınca delilik unvanı mecburi olarak Ferda'ya verilmişti.

Unutmak Ferda'da olağanlaşınca daha doğrusu Ferda yavaş yavaş her şeyi unuttuğunu fark edemeyecek kadar kayboldukça o ilk korku yerini sükûnete bırakmıştı. Bu yeni hayata alışmış kendi kendine bir âlem yaratmıştı Ferda. Aklının ve evinin içinde saklambaç oynuyordu âdeti. Bazen çocukluğuna dönüyor, küçük Ferda oluyordu bazen gençlik yıllarındaki Ferda'ya bürünüyordu. Bu gelgitler ilk başlarda birkaç dakika sürer, tanıdık bir koku, sokaktan geçen araba kornası veyahut yere düşen gözlüğünün zeminde dağılan sesi onu uyandırır, şimdiye şimdiki Ferda'ya geri getirirdi. Sonra bu birkaç dakikalar birkaç saatlere, saatler günlere, günler haftalara uzadı. Hayalinde gittiği o anda uzun uzun kalır, kendini şimdiki hâlini ve aynadaki görüntüsünü unutup kalmayı istediği o zamanda yaşardı. Her seferinde bir şekilde geri dönmeyi başarıyordu sandalyesine. Bir saat de sürse bir hafta da sürse bir şekilde geri dönüyordu şimdiye Ferda. Fakat zaman ilerledikçe oynadığı bu oyunda o kadar ustalaşıyordu ki her seferinde saklanmak için daha iyi bir oyuk buluyordu aklının içinde. Oyuklar derinleştikçe geriye dönmesi de bir o kadar güçleşiyordu elbette. Ferda, Ferda'dan çok ötedeydi artık. O kendi hayal âleminde özellikle genç ve güzel Ferda'da yaşıyordu.

Kendinde olduğu ya da en azından kendine biraz daha yakın olduğu zamanlar da olurdu Ferda'nın. Bu zamanlar tam anlamıyla bir boşluğun içinde hissedildi kendini. Sabah erkenden uyanır, ayaklarını sürüyerek pencerenin önündeki

sandalyesine giderdi. Boş, bomboş gözlerle sokağa daldı bir müddet. Kahve, kahvaltı, öğle yemeği... Pek bir manası kalmamıştı artık onun için. Tamamen alışkanlıkla bir fincan kahve yapıp önüne koyar çoğu zaman içmeyi unutup günü pencerenin kenarında bitirirdi. Akşamı akşamdan değil, sokaktaki çocukların kesilen seslerinden bilirdi. Sokağa ve odaya sessizlik çöktüğü vakit zamanın rengini idrak eder ve ağır adımlarla yatağına giderdi. Kendinde olduğu geceler kolayca uyur, rüya bile görmezdi. Sabahına nasıl uyanacağını hangi Ferda olarak güne başlayacağını kendi de bilemezdi. Bir sonraki gün hep muammaydı Ferda için. Bazen talihsiz bir sürprizle akli onu en kötü anılarından birinin ortasına atardı bazen de geri dönmeyi bir an bile düşünmeyeceği o hülyalı gençlik günlerine. Sabah ne olacağını kimse bilemezdi bu evde. Her gece yeni bir yolculuğa gebeydi. Her sabah bir romanın öteki sayfasıydı sanki.

Geri dönüp içinde yaşayacağı zamanı akli mı seçerdi yoksa tesadüfler mi ona yol gösterirdi bilinmez. Fakat inkâr edilemez gerçek şu ki Ferda en çok Suat'a dair anılarına dönünce mutlu olurdu. Fotoğraf albümlerinin sararmış yaprakları arasında kalan bir hayaldi Suat. O fotoğrafların çekildiği anlarda bile Suat'ın varlığından şüphe etmemek elde değildi. Suat, Ferda'da hiçbir zaman tastamam olmamıştı. Suat'ın gölgesi de manası da yarımdaydı. Kökleri dışarıda, oradan oraya savrulan bir ağaçtı. Ferda senelerce uzanmak istese de bir türlü dokunamamıştı Suat'ın dallarına. Yirmili yaşların hülyasıyla evlilik planları yapıp sonrasında türlü bahanelerle Ferda'yı oyalamıştı. Ferda Suat'ın içinde saklanan o çocuğu çok iyi tanıdığı için bu durumu basit bir korku, olağan bir kaçış olarak görmüş, her defasında Suat'ın vermediği cevapları bile kendi kendine vererek yüreğini avutmuştu. Yirmili yaşlar yerini otuzlara bırakırken kaderin Ferda için hazırladığı o en talihsiz gün de nihayet kapıya dayanmıştı. Tesadüflerin en oyun bozanı Ferda'nın karşısına hakikati çıkarmış, Suat'ın evli bir adam olduğunu yüzüne tokat gibi çarpıp gitmişti. 1980'in aralık ayı... Ferda'nın tarihini çivileyip hafızasına astığı 18 Aralık akşamı... Beyoğlu Sineması'nın fuayesinde Leman'la beraber hoşbeş ederken kim diyebilir bu aydınlık yüzlü kadının dünyası az sonra başına yıkılacak? Filmin başlamasına birkaç dakika var. Elinden tuttuğu kırmızı montlu kız çocuğu ile içeriye giren Suat.... "Baba! Baba!" diye serenatlar yapan küçücük bir kız çocuğunun her şeyden habersiz masum telaşı... Dahası kız o kadar güzel ki... Ferda bir an için tereddüt etmekte... Hakikati anlamak ile küçük kızın güzelliğine dalmak arasında bir araf... Olmayacak bir kararsızlık. Suları bulan bir zihin Ferda'da. Belki de ilk o an kaydı yerinden aklının ayakları. Belki ilk o an iplerinden birini salıverdi aklının Ferda. O sinemadan nasıl çıktı, Suat ile hiç konuştu mu, bir münakaşa yaşandı mı, muamma. Olan oldu, olmayacak olan da oldu nihayetinde. Yalana bulanmış diğer aşklardan farksızdı sonrası. Basit, çok basit bir hikâyeydi yaşanan. Gözünü kendi elleriyle bağlamış aşık bir kadın, bedenden ziyade bir yalana sarılmış eller, geç de olsa gelen idrâk ve yıkım. Hepsisi bu. Basit bir aşk hikâyesi. Hikâye yalan, Suat başlı başına yalan. Yıkılışların en heybetlisine teslim olurken tek gerçek Ferda kalmış bu manzarada.

Ferda'nın durumu hazmedip kendine dönmesi epey bir zaman aldı. Kırklı yaşlarının sonuna doğru ancak bitti diyebildi Ferda. Suat'tan sonrası hiç olmadı. Geçen seneler içerisinde kapısını çalan izdivaç habercisi kadınlara hep dudak büktü. Çoğunu dinlemedi bile. İyiden iyiye baş gösteren hastalıkları ile mücadelesi başladı kırklarında. Nefes darlığı kendini şiddetli bir şekilde hissettirir olmuştu. Daha da fenası unutkanlık hepten esir almaya başlamıştı aklının dizginlerini. Yalnızdı. Yapayalnızdı. Eskilerden kalma birkaç dost da göçürmüştü öteki âleme. Ailesi hiç olmamıştı Ferda'nın. Çocukluğuna dair tek bir fotoğrafı tek bir güzel anısı yoktu zihninde. Onun zihninde de yüreğinde de Suat'tan başka hatıra yoktu. 18 Aralık gecesinin evveli en güzel yıllarıydı onun. Akli hep o yıllardaydı. Geri dönüşleri hep o yıllara ve Suat'a olurdu. Kendini mutlu hissettiği tek zamandı o günler. Ondan dönüp dolaşıp o günlerdeki Ferda'yı yaşar ve yaşatırdı.

Bir akşam gardıroptan yeşil elbisesini kaptığı gibi üstüne geçirdi Ferda. En sevdiği elbiseydi bu bir zamanlar. Şimdilerde ihtiyarlamış omuzlarında eğreti duran, belini dolduramadığı bu yeşil elbisenin içinde kendini hiç olmadığı kadar güzel bulmuştu. Ferda eski Ferda'ydı onun gözünde. Omuzları dik, göğüsleri dolgun, beli elbisenin kıvrımlarına tam oturmuş vaziyette yirmili yaşlarındaydı hayalinde. Banyoya gitti koşar adım. Esas yaşından muaf tutulmuş gibiydi vücudu. Bu anlarda bedenine tarifi zor bir kuvvet, bir dinçlik girerdi sanki. Beyazlamış saçlarını görmedi gözü hiç. Salkım saçak bir saçtı aynada gördüğü. Uzun uzun taradı, muntazam bir topuz kondurdu başına. İncili tokasını çoktan çıkarmıştı kadife kutusundan. Ensesinin biraz üstüne kar beyazı topuzunun tam altına oturtuverdi iki sıra inciye. Yüzündeki ifade o kadar sahiciydi ki göreni kendi gördüğünden şüpheye düşürürdü bu manzara. Biraz koku da süründü. Boynuna, bileklerine işledi yasemini. Zamandan kopmuş bir vaziyette bambaşka bir âlemdeydi gözleri. Bu aldanış belki birkaç saat belki birkaç gün sürecekti. Sonunda Ferda şimdiye dönene kadar.

Suat'ın eli kulağındadır. Yemekler de hazır. Güzel bir plak koymalı şimdi salona. Acaba hafta sonu adalara gitmek ister mi Suat? Kaç zaman oldu, işin gücün bahanesiyle hepten kapanıp kaldılar şehirde. Aya Yorgi yokuşu ne güzel çiçek açmıştır şimdi. Suat'ı kesin ikna etmek gerek o hâlde. Hem faytona da binilir, mevsim müsait. Fakat faytonun rengi mutlaka kırmızı olacak. Kırmızı fayton gelene kadar meydanda sabırla beklenecek. Bir fasıl da bunun için ikna lazım Suat'a ama olsun, ziyarı yok.

- Tamam. O zaman sen de Suat'a itiraz edecek fırsatı vermeyeceksin.

İçmeyi unutacağı sabah kahvesini sehpanın üzerine yerleştirdikten sonra yine pencereye daldı gözleri Ferda'nın. Bomboş bir zihinle sokağa bakıyordu. Aklının sayfalarına sanki tek bir isim yazılmamış sanki tek bir hatırası yokmuş gibi temiz ve hissizdi bakışları. Gözleri bir bebeğinkinden farksızdı. Öylece dururken pencerenin aynaya dönüşen yansımada kırmızı bir gölge gördü

Ferda. Önce aldırmadı. Sonra aynı gölge kendini ispat etmek istercesine cama vurunca başını çevirmek zorunda kaldı odaya. Ferda hareket edince küçük kırmızı gölge hızla koridora uçtu. Birkaç saniye durdu, dağılır gibi oldu ardından aynı hızla yatak odasına doğru dalgalandı. Tıpkı bir kedi içgüdüleriyle başını bir oraya bir buraya çeviren Ferda ayaklarını sürüyerek yatak odasına yürüdü.

Odaya girdiğinde kırmızı montlu bir kız çocuğu gördü Ferda. Yatağa oturmuştu kız. Bacaklarını zemine doğru sarkıtmış haliya uzanmaya çalışsa da bir türlü yere temas edemeyen ayaklarına bakıp bakıp gülüyordu küçük kız.

- Ayakkabılarım güzel mi?
 - Çok, çok güzel.
 - Biliyorum, babam aldı bunları bana. Akşam da sinemaya gideceğiz biliyor musun?
 - Biliyorum küçüğüm, *Flash Gordon*'a gideceksiniz değil mi?
 - Evet! Nereden biliyorsun sen?
 - Ben de o filme gideceğim bu akşam. *Flash Gordon*'u çok severim ben.
 - Sahi mi? Benim babam da çok seviyor *Flash Gordon*'u. Sen en çok kimi seviyorsun peki? Gordon'u mu yoksa Dale'yi mi?
 - Dale'yi.
 - Biz de! Biz de Dale'yi çok seviyoruz.
- Ferda gülümseyerek küçük kıza yaklaştı. Sol yanağından hafif bir makas aldı sonra saçlarını okşadı yavaş yavaş. Aynaya takılan gözleri kendine tesadüf etti o an. Ne kadar güzeldi. Ne kadar genç ve diriymiş yüzü.
- Ben birazdan babamın yanına gideceğim, beraber gidelim mi?
 - Olur küçüğüm, olur. Hemen hazırlanırım beni biraz bekler misin?
 - Tamam ama acele et.
 - Tamam, söz veriyorum çok hızlı olacağım.

Ferda gardıroba uzanıp en sevdiği elbiselerinden birini çıkardı ve yatağın üzerine serdi gülümseyerek. Ardından banyoya gitti saçlarını taradı, hafif bir makyaj yaptı. Birkaç dakika içinde hazırlanmıştı. Seneler sonra ilk defa adını kapının eşiğinden dışarı atacaktı. Seneler sonra ilk defa sokağa çıkacaktı. Fakat ne yüzünde ne de aklında en ufak bir tereddüt vardı. Kendinden emindi. Ferda zamandan ve mekândan muaftı. Ne yol eski yol ne sokak eski sokaktı. Ferda'nın aklındaki zaman ile dışarıdaki zaman arasında kocaman bir uçurum vardı. Fakat bir an olsun düşünmedi bunları Ferda. Bir an olsun ayağı geriye gitmedi ve gitmeyecekti. Bembeyaz genç ellerini uzattı Ferda küçük kıza. İhtiyarlamış elleri şimdiden bihaberdi. Anahtar kapının üstünde, kahve sehpa-

da buz gibi... Sırtından attığı sabahlığı yatak örtüsünün üzerinden kayıp yere yığıldı. Koridorun ışığı açık kaldı. Sandalyesinin hizası hiç bozulmadı. Evin üstüne ağır ağır kapanan kapının ardında yalnızca birkaç oda değil yarım kalmış bir hayat ve gözyaşı vardı. Elinden sıkıca tuttuğu küçük kızla sokağın tam ortasıdaydı Ferda. Birkaç adım... Birkaç adım daha... Ferda sokağın manzarasında yavaş yavaş eriyip zamana karıştı. Yasının kırmızı keleşğı zaten yanındaydı.